

Štvrtok 24. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 24.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: odvaha
ženy; dva pohľady na to isté
gesto; Kristus spoznáva našu
lásku k nemu.

19.09.2024

JEŽIŠ je v dome farizeja. Z Lukášovho rozprávania vyplýva, že hostiteľ má veľký záujem jesť s týmto mužom, ktorý robí veľké zázraky. Nakoniec ho dokáže prijať pod svoju strechu. Ale práve keď sú pri stole, na scéne

sa objaví žena. A nie je to len tak hocikto: je to hriešnica. Farizej-hostiteľ bol pravdepodobne šokovaný. Nemohol zniesť, že do jeho domu vstúpila takáto osoba, a už vôbec nie v takej chúlостivej chvíli, akou je hostina. Ženin vzhľad bol však najmenej prekvapujúci. S veľkou odvahou plakala pri Ježišových nohách, „začala mu slzami máčať nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom“ (Lk 7, 38), ktorý niesla v alabastrovej nádobe.

Táto žena nechcela dovoliť, aby jej život určovali jej hriechy. Vedela, že sa mnohokrát mýlila. Preto chcela prejaviť svoje pokánie pokorným a zároveň odvážnym gestom lásky. Ak ju jej chyby viedli k tomu, že sa vzdalovala od Pána a od druhých, teraz ju uznanie jej viny viedlo k stretnutiu s Božím Synom, a to napriek tomu, že sa nachádzala v cudzom dome. A Kristus, ktorý

dokázal prečítať jej túžbu zmeniť svoj život, jej udeľuje to, čo tak veľmi hľadala: pokoj duše a odpustenie hriechov (porov. Lk 7, 50). „Pros Ježiša,“ povedal svätý Josemaría, „aby ti dal Lásku ako očisťujúci oheň, v ktorom by sa tvoje úbohé telo — tvoje úbohé srdce — spálilo a očistilo od všetkých pozemských bied... A vyprázdnené od seba samého, naplnilo by sa Ním. Pros ho, aby ti dal radikálny odpor k svetským veciam: nech ťa podopiera len Láska“[1].

EVANJELIOVÝ PRÍBEH nám ponúka aspoň dva spôsoby, ako sa pozrieť na gesto tejto ženy. Na jednej strane je to pohľad farizeja. Hostiteľ sa zamýšľa sám nad sebou: „Keby tento bol prorokom, vedel by, kto a aká je to žena, čo sa ho dotýka, že je to hriešnica“ (Lk 7, 39). Okrem toho, že

farizej pochybuje o Ježišovej moci a pohŕda ženou, môžeme povedať, že sa dopúšťa ďalšej chyby v prístupe: ignoruje svoj vlastný hriech. Tým, že túto osobu označuje za hriešnicu, istým spôsobom sa považuje za spravodlivého, a preto verí, že nepotrebuje Božie odpustenie.

Na druhej strane nám evanjelium ponúka Ježišov pohľad, ktorý je poznačený milosrdenstvom. Pán oceňuje odvahu ženy, ktorá sa nebojí vstúpiť do cudzieho domu. Oceňuje jej pokoru, s ktorou sa mu vrhá k nohám. Je dojatý, keď ju vidí plakať. Nevidí hriešnicu, ale ženu, ktorá sa svojou láskou snaží dobyť Božie srdce. „Hľa, aká nesmierne milosrdná je Božia spravodlivosť! Ľudská spravodlivosť trestá toho, čo priznal svoju vinu, no Božia spravodlivosť mu odpúšťa. Nech je požehnaná svätá Sviatosť pokánia!“[2].

Táto scéna ukazuje, že „ten, kto sa spolieha na seba a na svoje zásluhy, je akoby zaslepený sám sebou a jeho srdce je zatvrdnuté v hriechu. Na druhej strane ten, kto sa uznáva za slabého a hriešneho, zveruje sa Bohu a získava od neho milosť a odpustenie“[3]. Môžeme teda prosiť Pána, aby sme sa podobne ako žena v tomto úryvku obrátili k nemu v pokore, keď si všimneme prítomnosť hriechu v našom živote. „Áno, máš pravdu: si v hlbokkej biede! Keby záležalo na tebe, kde by si teraz bol, ako ďaleko by si došiel? Uznávaš, že iba *milosrdná láska ťa môže naďalej milovať*. — Nech ťa uteší myšlienka, že On ti neodoprie ani svoju lásku, ani svoje milosrdenstvo, ak Ho hľadáš“[4].

FARIZEJ sa cíti nepríjemne. Ježiš si v jeho srdci prečítal, že opovrhol

ženiným gestom. Pán mu teda dáva najavo, že v skutočnosti bola oveľa lepším hostiteľom ako on. V istom zmysle je srdce ženy domovom pripravenejším na prijatie Ježiša.

„Vošiel som do tvojho domu a nedal si mi vodu na nohy. Ale ona slzami zmáčala moje nohy a svojimi vlasmi ich poutierala. Nepobozkal si ma. Ale ona odvtedy, ako som vošiel, neprestala mi nohy bozkávať. Hlavu si mi olejom nepomazal. Ona mi voňavým olejom nohy natrela“ (Lk 7, 44-46).

Kristus rozpoznáva detaily lásky, ktoré k nemu máme: vonkajšiu zbožnosť, ktorú prejavujeme, keď sme v kostole, skryté obety, ktoré pre neho prinášame v každodennom živote, krátku a tichú modlitbu na pracovisku... Každým z týchto gest prejavujeme, podobne ako žena, lásku, ktorú máme k Pánovi.

„Milujúcemu neujde žiadna maličkosť,“ píše svätý Josemaría.

„Videl som to už u toľkých ľudí:
všetky tieto maličkosti sú v
skutočnosti veľkou vecou:
Láskou!“[5].

Môžeme sa domnievať, že Ježiš nám
nechce vyčítať, ak niektorú z týchto
praktík zanedbáme alebo
vynecháme, tak ako to najprv urobil
s farizejom. Ak však náš pohľad
prísne posudzuje iných a voči sebe je
zhovievavý, Pán odhalí aj našu
nedôslednosť. „Ako budete súdiť vy,
tak budú súdiť aj vás, a akou mierou
budete merať vy, takou sa nameria aj
vám“ (Mt 7,2). Môžeme preto Pannu
Máriu prosiť o materinský pohľad na
našich bratov a sestry, ktorý by vedel
relativizovať ich chyby a oceniť ich
kvality.

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 814.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 309.

[3] Benedikt XVI, *Príhovor*, 7-III-2008.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 897.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 443.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/stvrtoek-24-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/stvrtoek-24-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(25.08.2025)